

Krönikören

Håkan Blomquist
vandrar med
Karl-Bertil Jonsson
sid 11

Kulturen

Årets 25 bästa album

Sid 8-9

Vecka 52 2021

pris 15 kr SWISH 1 235 393 053

Internationalens redaktion önskar alla våra läsare god fortsättning och ett rätt nytt år. Men innan vi säger hej till 2022 vill vi bjuda på en tolv sidors sammanfattning av året som gått. Häng med!

ARBETSRÄTT: Ett år av tappad facklig mark sid 3

HYRESKAMP: Gräsrotterna årets verkliga hjältar sid 4

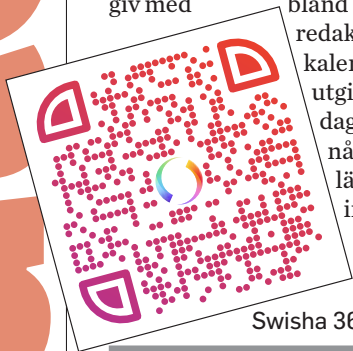

COP26: Toppmötet årets klimatfiasko sid 6-7

Nytt år – Ny webb och nya utmaningar

Sett från **Internationalens** perspektiv blev 2021 ett år som både gav och tog. Tidningen satte på en ny framåtblickande giv med

bland annat nya redaktionslokaler, ändrad utgivningsdag för att nå fram till läsarna innan

Swisha 365:-

helgen, och en hel massa planer för framtiden. Men så fick vi också en oväntad "julklass" i form av ändrade presstödsregler. Nu efter årsskiftet får bara fem procent av läsarna ta emot tidningen som gåva. Resten räknas bort från upplagan. För en tidning som **Internationalen** påverkar detta upplagan extra mycket eftersom vi har många låginkomsttagare som läser tidningen, men samtidigt också många lojala prenumeranter som solidariskt har hjälpt till att

betala för vänner och familjemedlemmar som inte haft råd att betala prenumerationen.

Oavsett sådana bakslag blickar vi nu framåt, och lanserar nu i dagarna en ny uppfräschad hemsida, som också gör det möjligt för digitala prenumeranter att läsa hela tidningen online.

Det bästa och enklaste sättet att betala för prenumerationen och stödja **Internationalen** är att swisha 365 kronor för ett helår till 1 235 393 053

Uppge namn och adress dit

prenumerationen ska. Är det en digital prenumeration skriv "digital" samt e-postadress.

Rött nytt år!

Önskar

Marco Jamil Espvall
Chefredaktör

Historien sänds kanske på TV – men den går inte i repris

Nyliberalismen var en parentes. Inte dess avreglerade och rovgiriga låt-gå-kapitalism, den tillhör systemets inre drivkrafter. Men kopplingen till demokrati och personlig frihet som från 1990-talet fyllde många människor med förhoppningar har nått vägs ände. Att den friheten alltmer förskansas bakom de rikas murar illustreras dagligen på såväl lokal som global nivå, från de välbeställda gated communities kontra "orten" till desperata flyktingmassor på väg mot hägrande, ofta inbillad, välfärd i norr.

Att bandet mellan kapitalism och demokrati var illusoriskt framträder nu i auktoritäraste kostymering, från Peking och Moskva till Budapest, Warszawa och Brasilia men även fläckvis i "liberala demokratier" där hårdare tag tillhör politikens dagordningar.

Det gäller även i det oskuldsfulla Sverige som inte kan skylla på ären av världskrig, diktatur eller samhällskollaps. Här uttrycks den auktoritära vägen genom högerblockets dagliga överbudskrav på hårdare straff och repression som driver hela politiken, inklusive socialdemokratien, framför sig. Medan

LEDAREN # 52 2021

- ▶ Efter en nyliberal parentes kommer något nytt
- ▶ Valet står fortfarande mellan socialism och barbari
- ▶ Styrkeförhållandena avgör hur det kommer se ut

advokatsamfundet och hukande socialliberaler förfasar sig över polisavlyssning utan brottsmisstanke, visitationszoner och andra inskränkningar rullar ingreppen mot nyss självklar rättssäkerhet vidare i ett moln av politisk upphetsning – trots alla vetenskapliga insikter om växande sociala klyftor bakom brottsutveckling.

Lägg därtill statliga inskränkningar av människors individuella frihet under trycket av pandemin. Vad som hörde till nyliberalismens själva credo, personlig frihet att göra, tycka och välja, begränsas eller rentav avskaffas genom ofta högst väl-motiverade statliga åtgärder. Temporärt, menar förstås förespråkarna. Men som var och en känner till, och många fruktar, tenderar det provisoriska gärna att permanentas. Kanske utgör den kännedomen en bakgrund till att världsfrämmande anti-vaxare vunnit viss uppslutning

bakom frihetsfanor från människor som verkligen fruktar maktfullkomlig statlig makt.

Den rädslan finns med rätta i samhällen med erfarenheter av fascism, ockupation och totalitär förtryck. Staten, som verktyg i en elits händer, utgör ett formidabelt vapen mot dem och det som faller ur ramen. Hyllandet, även från liberaler, av "statens våldsmonopol" mot gängbrottslighet kan framöver komma att fastna i halsen.

Den liberale historikern Timothy Snyder varnade för några år sedan i tjugo teser mot tyranniet för att tumma på demokratiska fri- och rättigheter i namn av åtgärder mot det extraordinära. "Var lugn när det otänkbara kommer ... kom ihåg att alla auktoritära i alla tider antingen väntar på eller planerar sådana händelser i syfte att befästa sin makt."

Sådana varningar kommer

att behövas när vi går in i en ny kapitalistisk period. Den demokratiska nyliberalismen utgjorde en parentes. Men historien upp-repar sig inte som repris, nya omständigheter ger upphov till andra uttryck och former, även om underliggande struktur och logik kan bestå.

Vilka former den nya perioden tar sig avgörs av sociala och politiska styrkeförhållanden. Just i dagarna gläds vi åt de möjligheter som öppnas för solidariska jämlikhetslösningar genom vänsterframryckningar i de nordiska länderna och Latinamerika. De pekar på människovärdiga utvägar bortom parentesen. Alternativen, ropen efter mer auktoritära lösningar på kapitalistisk grund inför katastrofala utvecklingar, är som Timothy Snyder kan travesteras, det "äldsta tricket i Hitlerismens bok". Och med Snyders maning:

"Don't fall for it!" ■

Fri marknad för el-skojare

De höga elpriserna denna vinter har också lett till att flera människor blir lurade att byta elbolag av oseriösa aktörer, varnar Konsumenternas energimarknadsbyrå. Oftast sker detta via telefonuppringningar, där folk lovas lägre elpriser om de byter leverantör, vilket sedan inte alls visar sig stämma. Energimarknadsbyrån har sett en långsiktig ökning när det gäller aktörer som lurar eller använder oschyssta metoder. I grunden är det avregleringen av elmarknaden och den så kallade val-friheten som är problemet.

PL

Fågelsången tystnar

Fågelsången i västvärlden har minskat i styrka och är mindre varierad idag än för 25 år sedan, enligt ett forskningsprojekt som kartlagt fågelsången i Europa och Nordamerika och nu publiceras i den vetenskapliga tidskriften *Nature Communications*. Orsaken är att avskogning och urbanisering tränger bort fågelpopulationerna. "Slutsatsen är att många fågelpopulationer har minskat kraftigt och att det har påverkat ljudbilden så att det blir tystare helt enkelt", säger ornitologen Per Alström till Sveriges Radio.

FOTO: WAL_172619 / PIXABAY

PL

2021 ett år av tappad facklig mark

Under året som gått har frågan om Las varit en het facklig potatis. Förra hösten skrev sju förbundsordföranden inom LO att Svenskt Näringslivs slutbud i förhandlingarna om LAS var **”en krigsförklaring mot LO och alla medlemmar i ett LO-förbund”**. I november i år godkände LO:s representantskap ett avtal som innehöll i princip samma saker. Det skriver **Lars Henriksson** som ändå vill påminna om att den mark vi har tappat har tappats på arbetsplatserna, trots de lagar och avtal som funnits. Det är också på arbetsplatserna vi behöver återta mark menar han.

IF Metalls avdelning i Göteborg manar i sitt senaste medlemsmagasin sina medlemmar att möta framtiden på följande sätt:

”Arbetsmarknaden på väg att delas upp i två delar. Se till att hamna på ”rätt” sida.”

Uppmaningen kommer alltså 2021, det år när den största förändringen sedan början av sjuttio-talet av anställningsskyddet ägt rum. Artikeln avslutas stilriktigt med att låta Metalls förre ordförande, Anders Ferbe, hoppas att ”alla industriarbetare inser att kunskap och kompetens är vad de har att konkurrera med för att få nya arbetsuppgifter eller nya jobb framöver.” Att vi skulle sluta konkurrera och istället kämpa tillsammans – hela grunden för all facklig organisation – finns inte ens i fantasin hos denne snustorre, facklige dödgrävare.

När Lagen om anställningsskydd, Las, kom till i början av 70-talet var det mot en dubbel bakgrund. Dels pågick stora förändringar i industrin där framför allt äldre arbetare hamnade i kläm, dels fanns det ett starkt tryck underifrån, spetsat med en rad ”vilda”, alltså avtalsstridiga, strejker. Resultatet blev lagstiftning som skyddade främst de äldre men även stärkte allas anställningsskydd, den grundläggande tanken var att det gällde att flytta fram de gemensamma positionerna.

Under året som gått har frågan om Las varit en het facklig potatis. Förra hösten skrev sju förbundsordföranden inom LO att Svenskt Näringslivs slutbud i förhandlingarna om LAS var **”en krigsförklaring mot LO och alla medlemmar i ett LO-förbund”**. I november i år godkände LO:s

representantskap ett avtal som innehöll i princip samma saker. Även om inte alla LO-förbund själva undertecknat avtalet godkände också de som varit hårda i sin kritik, som Pappers, till sist att LO skulle skriva under det nya Huvudavtalet. Konsekvenserna är inte omedelbara men kommer att märkas på sikt, precis som det förra sveket, försämringarna av strejkrätten 2018, så sakta börjar att synas nu när företag lite försiktigt smyger fram med avtalshopping och byte av fackliga avtal.

Liksom när det gällde strejkrätten har IF Metall agerat spjutspets när det gäller att lösa upp turordningsreglerna i Las. Redan 2014, sju år innan Januariavtalet dukade förhandlingsbordet för Svenskt Näringsliv, sa förbundets ordförande Anders Ferbe –

vem annars – att han var beredd att förhandla om turordningsreglerna och att ”alla anställda ska lära sig så mycket att de kan söka och få sitt eget arbete”. Med en sådan ingång i förhandlingarna var det ingen överraskning att IF Metall, tillsammans med Kommunal, var de som bröt LO:s front, gjorde upp med arbetsgivarna, räddade regeringens ansikte och till slut fick LO:s representantskap att ställa sig bakom Huvudavtalet. Det var heller ingen slump att Tobias Boudin, som tidigare hade kallat avtalet för en ”sminkad gris”, efter väl utfört arbete kunde byta ordförandeposten i Kommunal mot jobbet som partisekreterare i Socialdemokraterna.

Las-debatten har lyft fram den splittring som en längre tid bubblat mellan ledningarna i några av LO-förbunden, något som ibland framställs som skadligt. Att enighet ger styrka, det vet alla med den minsta facklig erfarenhet. Men om det är ”splittrande” att hålla fast vid kollektiv solidaritet är detta att föredra alla dagar i veckan framför en enad front kring att sälja ut våra gemensamma rättigheter.

Under årets sista dagar försöker nu ledningen för IF Metall tillbakavisa den kritik de utsätts för. Egentligen är det inga föränd-

Opinion

Lars Henriksson

ringar, skriver IF Metalls ordförande Marie Nilsson i Dagens Arbete under rubriken ”Stoppa myterna om nya Las”, det handlar bara om att ”Las anpassas till hur det faktiskt ser ut på dagens arbetsmarknad.” Och i viss mån har hon rätt. Det är genom att arbetsgivarna, med facklig hjälp eller passivitet, kunnat runda turordningsreglerna på tusen sätt, som Las har nöts ner och urholkats så att det till slut har gått att säga till medlemmarna att den inte är värd att försvara. Inte för att det spelat någon större roll vad medlemmarna tyckt, av alla landets fackförbund är det bara Journalistförbundet som efter en hård intern strid beslutat sig för att låta medlemmarna avgöra förbundets hållning genom en medlemsomröstning.

Den nya lag som nu ska stiftas med Huvudavtalet som grundsten är ännu en bit förlorad mark i den fackliga kampen. Men det är viktigt att inse att den mark vi har tappat har vi tappat på arbetsplatserna, trots de lagar och avtal som funnits. Det är också på arbetsplatserna vi behöver återta marken – oavsett vad lagar och avtal säger.

Lars Henriksson

Var 2021 en stormsvala som förutspådde radikalare tider?

Nacka, ett av Moderaternas flaggskepp, känns ibland som en motorväg, när man hoppar på bussen vid Slussen för att ta sig hem till Orminge. Där har jag och min familj bott i fyrtio år. Sedan två år är jag medlem i Vänsterpartiet i Nacka, där jag också sitter i styrelsen förutom att jag är medlem i Socialistisk politik.

Nacka är en segregerad kommun. Vi har fyra arbetarförorter, Fisksätra, Orminge, Älta/Stensö och Henriksdalsringen insprängt mellan de moderata villaområdena.

Jag blev medlem i samband med att Jonas Sjöstedt avgick

Eftertanken

som partiledare, men det tog en tid innan Nooshi Dadgostar kunde väljas som partiledare. Men i Nacka kände vi nästan med en gång, att det var ett annat ljud i skällan när Nooshi Dadgostar talade.

En karismatisk kvinna som vågade ta strid, när hon fällde Löfvenregeringen på marknads-hyrorna. Vilket uppskattades av väljarna, opinionssiffrorna gick i höjden och det stärkte även Nackaföreningen.

Men utveckling är sällan linjär. Det finns ingen färdiglagd räls för vallokotivet att tuffa rakt framåt på mot regeringsmakten, verkligheten lägger ofta ut spårhinder.

Nooshi Dadgostar och Vänsterpartiets ledning vågade inte fortsätta sin hårda linje i Cementafrågan, utan röstade för en fortsatt tillfällig brytning. Resultatet blev ett hack i opinionskurvan.

Här i Nacka har dock medlemstillströmningen fortsatt. Och i kyrkovalet där Vänsterpartiet ställer upp som en del av Visk, Vänstern I Svenska Kyr-

kan, fick vi fem mandat, varav ett i moderaternas starkaste fäste Saltsjöbaden. Något som aldrig tidigare har hänt.

Kanske är det en stormsvala som förebådar radikalare tider?

Jag hade trott att jag som pensionär skulle få luta mig tillbaks och ta det lugnt, men klimathotet och risken för en regering med SD i, har gjort att jag engagerat mig igen. Jag vill inte att mina barnbarn ska titta på mig och fråga: Farfar, varför gjorde du inget?

Min uppmaning till alla SP:are är: Engagera er i vänsterpartiet!

En framgång i valet för Vänsterpartiet kan på sikt leda fram till en verklig vänsterregering.

Till alla ”gamla” vänsterpartister: Gör som Johan Lönnroth gå med Socialistisk Politik, och ta en prenumeration på Internationalen.

När ni lyssnar till nyårsklockorna, lyssna noga så kanske ni också hör Joe Hills ord ringa i öronen. I ett brev hem innan sin egen avrättning 1915 skrev han: ”Sörj inte, organisera er!”

Arnold Jeppsson
Orminge

Rekordmånga journalister satt fängslade under 2021

Antalet fängslade journalister ökade under 2021 till 293, den högsta noteringen sedan mätningen började, enligt Committee to Protect Journalists (CPJ). Den 1 december 2021 satt 293 journalister fängslade för att de utfört sitt arbete. Det är den högsta noteringen sedan 1992 då CPJ började sina mätningar. Det tidigare rekordet om 274 fängslade journalister sattes förra året. Fyra händelser under perioden 2001–2021 kan förklara en stor del av ökningen: terrorattackerna i USA 2001, den arabiska våren 2011, utnämmandet av Xi Jinping till Kinas president 2013 och statskuppöversöket i Turkiet 2016. Framväxten av högerpopulism och av auktoritära ledare har bidragit till minskad pressfrihet sedan 2016 – och de sex senaste åren toppar CPJs lista över antal fängslade journalister.

Även Reportrar utan gränser (RSF) noterar ett nytt rekord i antal fängslade journalister 2021. Just nu sitter 357 journalister, 103 medborgarjournalister, och 22 medarbetare frihetsberövade enligt RSF. Mätmetoderna skiljer sig åt mellan organisationerna, bland annat när det gäller vem som ska räknas som journalist. CPJ:s siffror inkluderar endast fall där organisationen har kunnat bekräfta att journalisten fängslats som direkt konsekvens av sitt arbete. Kina är fortsatt världens största fängelse för journalister, oavsett mätmetod. Enligt CPJ sitter 50 journalister fängslade i landet, enligt RSF är de 77. Myanmar, Egypten, Vietnam, Vitryssland, Turkiet, Eritrea, Ryssland, Saudiarabien och Iran ligger också på CPJ:s topp tio-lista över fängslade journalister.

Hälften anser fortfarande att SD är ett rasistiskt parti

Trots att Sverigedemokraterna på senare tid har släppts in i den politiska värmen genom att inkluderas i det borgerliga blocket, anser hälften av Sveriges befolkning fortfarande att SD är ett rasistiskt parti. Det visar en undersökning som Novus gjorde i början av december på uppdrag av tidningen Fokus. Frågan som ställdes var: "Anser du att Sverigedemokraterna är ett rasistiskt parti?". 50 procent svarade ja, 40 procent svarade nej och tio procent svarade "vet ej".

Enligt undersökningen, som genomfördes mellan den 25 november och den 1 december, var det stora skillnader mellan mäns och kvinnors syn på Sverigedemokraterna. 53 procent av männen anser att partiet inte är rasistiskt medan endast 27 procent av kvinnorna håller med om det. Totalt genomfördes 1 016 intervjuer i Novus Sverigepanel med riksrepresentativt urval.

Stor ökning av telefonbedrägerier

Bedrägerier via telefon har ökat med 54 procent under år 2021. Det skriver Stöldskyddsföreningen i ett pressmeddelande. Bedrägerierna genomförs ofta genom så kallad phishing, men framför allt genom visning, det vill säga att någon ringer det tilltänkta offret för att försöka lura sig in i bostaden eller lura till sig inloggningsuppgifter och annan information. Tillvägagångssättet drabbar oftast äldre personer.

– De som ringer upp är oftast väldigt duktiga på att dupera människor, men en varningssignal är exempelvis när man frågar efter personliga uppgifter eller bankkoder. Banker och andra jobbar inte på det sättet och då ska du direkt lägga på luren, säger Paul Pintér, Rådgivare mot digitala brott på SSF Stöldskyddsföreningen i pressmeddelandet.

Året då bostadspolitiken äntligen tog plats

Bostadspolitik påverkar precis alla Sveriges invånare, oavsett vilket slags hem de bor i eller om de helt saknar en bostad. Ändå har den länge fört en tillvaro i skymundan. Men under 2021 förändrades det med råge.

När en svensk statsminister och därmed också regeringen för första gången någonsin fälldes i en misstroendeomröstning i riksdagen var det bostadspolitiken som ledde fram till det. Närmare bestämt januariavtalets punkt 44 om att införa "fri hyressättning i nyproduktion", som C och L drivit igenom. Medan M, SD och KD röstade mot regeringen snarare än på grund av sakfrågan så var Vänsterpartiet tydliga med att de inte kunde acceptera vad de och nästan alla andra utanför januaripartierna menade var marknadshyra. Det gav utslag i form av tusentals nya medlemmar.

Men det hade inte hänt utan gräsrotsrörelsen. I januari hade kampanjen Nej till marknadshyra sitt första digitala stormöte, där inte mindre än 150 personer från olika delar av landet deltog. Några symboliska protester var det inte tal om, utan redan från början var det uttalande målet att stoppa marknadshyra. Och så blev det alltså!

Kampanjen startades ursprungligen av 18 aprilkommittén i Göteborg samt Norra Järva stadsdelsråd och Nätverket rädda hyresrätterna i Stockholm. Redan i början av året anslöt sig många andra organisationer, och lokala grupper bildades. När den första stora protestdagen hölls, just den 18 april, valde man att hålla små, lokala manifestationer. Det skedde på inte mindre än omkring 160 platser i hela Sverige, i såväl storstäder som små orter.

Bland de till slut cirka 90 organisationer som stötte kampanjen fanns en mängd lokala föreningar inom olika områden och flera politiska partier, bland andra Rättvisepartiet socialisterna och Feministiskt initiativ, och Fi:s båda partiledare deltog som talare den 18 april. Även en rad lokalföreningar inom såväl Vänsterpartiet som Hyresgästföreningen deltog, men från riksnivån anslöt sig aldrig dessa båda.

När regeringen fälldes den 21 juni höll aktivister från Nej till

marknadshyra vad de kallade "folkets misstroendeomröstning" utanför riksdagshuset. Två dagar senare kom så beskedet om att utredningens förslag om fri hyressättning skrotats, någon timme innan ännu ett av kampanjens stormöten, där glädjen givetvis var stor. Men redan då betonades att detta enbart var en delseger.

Januariavtalet innehöll även en punkt om att lägesfaktorn skulle få ökad betydelse för hyressättningen, vilket innebar att exempelvis närhet till skolor, kollektivtrafik, butiker och annan service skulle kunna innebära höjda hyror, liksom själva lägenhetens läge i huset.

Men när regeringen fällts kollapsade även januariavtalet, och så småningom kom det fram att också denna utredning lagts ner.

Nej till marknadshyra satte dock inte stopp där. I september hölls en stor demonstration i Stockholm, vilken kröntes med Skiftets 100 meter långa banderoll. Då var siktet inställt på att stoppa Stockholmshyran, en ny modell för hyressättning som skulle förhandlas fram mellan Hyresgästföreningen och Stockholms tre allmännyttiga bostadsbolag. När förhandlingarna väl inleddes i oktober tog det bara några dagar innan parterna var överens om att de inte kunde komma vidare, och projektet lades ner.

Men allt har inte varit positivt under året. I Göteborg öppnade kommunen för att genomföra ombildningar i vissa områden, och i Stockholm har flera av de ombildningar som högerstyret initierade i utvalda förorter 2019 till slut genomförts. I en del av dessa föll dock ombildningsförsoöken platt under året.

18 APRILKOMMITÉN

■ 18 aprilkommittén bildades 20 februari 2020 av hyresrättsinnehavare som ville motarbeta Januariavtalet och ta kampen mot marknadshyror. Mer info på: www.nejtilmarknadshyror.se

Kommentar

Rasmus Klockljug

I december visade tankesmedjan Bostad 2030 i en rapport att sedan år 2000 har kommunerna sålt mer än 100 000 lägenheter till privata bolag, och många tusen andra genom just ombildningar.

Uppdrag Granskning visade i november ett avsnitt om bostadsbolaget Hembla, som i årtal fått mycket och hård kritik för bristande underhåll, bullriga renoveringar som stör grannarna, och inte minst att dessa upprustningar är ytliga och följs av chockhöjda hyror, så kallade renoveringar. I programmet medgav bolaget utan omsvep att personer som är arbetslösa eller inte har tillräckligt hög lön inte får bo hos dem, utan "det är kommunens ansvar".

Hembla och Viktoria Park, som vid årsskiftet slås ihop under namnet Viktoriahem, valdes dessutom in som "associerade medlemmar" i branschorganisationen Svensk allmännytt, vilket många aktivister ser som ett hån.

Varken Märta Stenevi som blev minister i början av året eller Johan Danielsson som nyligen utsågs fick en renodlad portfölj som bostadsminister, utan båda fick även en annan ministerpost. Det tyder på att regeringen, trots all turbulens under året, inte prioriterar bostadspolitiken tillräckligt.

Och M, SD och KD:s budgetförslag som röstades igenom av riksdagen i november är ett stort bakslag för bostadsbyggandet. De tar från årsskiftet bort investeringsstödet, vilket gör att det blir betydligt dyrare att bygga hyresrätter. Stödet innebär dessutom att hyrorna inte får överstiga en viss gräns, och underlättar därmed att fler relativt sett billiga bostäder byggs. Såväl hyresgäst-rörelsen som fastighetsbranschen är djupt kritiska och varnar för att färre hyresrätter nu kommer byggas.

Rasmus Klockljug

Den onödiga flyktingkrisen fortsatte även under 2021

2021 var det år som Sverige skulle få en migrationspolitik som var "human, rättssäker och effektiv". Den tillfälliga lagen från 2016 innebar kraftiga begränsningar av asylrätten. Den hade pressats fram trots hård kritik från tunga remissinstanser och förlängts 2019 utan utvärdering. Men nu skulle det skapas en långsiktigt hållbar ordning. Du kan aldrig ana vad som hände sen.

En parlamentarisk kommitté med samtliga riksdagspartier fick hösten 2019 det omöjliga uppdraget att komma överens om en ny lag som antogs i juni 2021. I allt väsentligt byggde den på den tillfälliga. Uppehållstillstånd ska som regel vara tillfälliga (13 - 36 månader). För att sedan få permanent uppehållstillstånd ställs hårda krav. Den flykting som vill återförenas med sin familj måste uppfylla skyhöga krav på inkomst och bostadsstandard.

Hur dåligt genomtänkt den nya lagen är avslöjas av en mening i kommitténs underlag till riksdagen: "Någon officiell utvärdering av den tillfälliga lagens konsekvenser saknas" (SOU 2020:54 sid 426). Lagen är dessutom illa skriven och innehåller både oklarheter och rena motsägelser. Den konserverar det godtycke och den rättsosäkerhet som skapats av det lappverk av lagar som stiftats och ändrats sedan 2016.

Med den nya lagen ville regeringen få bort migrationspolitiken från valrörelsen 2022. Det lär inte lyckas. En ihärdig rörelse för asylrätt fortsätter att ställa krav på rättssäkerhet och solidaritet, och den kan nu stödja sig på flera tunga böcker som kommit ut under 2021. (se faktaruta) Varje vecka hålls manifestationer mot utvisningar, till exempel i Malå där ungefär 30 personer samlas varje lördag. I vår och sommar räknar vi med att många flera vägar sig ut.

Mycket av diskussionerna kring asylpolitiken har handlat om de afghanska medborgare som kom till Sverige för ungefär sex år sedan. De fick vänta och vänta på beslut i sina asylärenden, och när beslutet väl kom var det oftast negativt. I somras tog talibanerna åter makten i Afghanistan, något som framställdes som en överraskning för politiker och journalister världen över. För flyktingarna, och för oss som lärt känna dem, var det helt väntat och ett hot som vi förgäves försökt få Migrationsverket och domstolarna att erkänna.

Efter maktskiftet i Afghanistan blev det omöjligt att skicka människor dit. Samtidigt sköt Migrationsverket upp alla frågor som rörde asyl för afghaner. Tillvaron blev om möjligt ännu mera kaotisk för dem som redan levde i limbo. Människor släpptes ut ur Migrationsverkets förvar utan ett öre, utan andra ägodelar än kläder på kroppen och utan rätt att arbeta för att försörja sig. Överklaganden och andra ärenden lades på hög, och flyktingarna tvingades till en ny lång väntan, utan rätt att jobba och utan bidrag från stat eller kommun. Samtidigt med en ny och akut oro för de anhöriga som var kvar i hemlandet, i akut nöd och ibland under direkt hot.

Efter månaders väntan kom Migrationsverkets besked: alla afghanska medborgare ska skicka in nya papper om sina asylskäl för att få en individuell

bedömning. Uppskattningsvis 3 000 unga afghaner lever i Sverige utan uppehållstillstånd, och minst lika många vuxna och barn i familjer. Deras chans är nu att på egen hand, eller med hjälp av svenska vänner och i bästa fall en advokat, redogöra för hur mycket farligare det har blivit i Afghanistan för just dem. Hur lång väntan detta innebär vet vi inte, inte heller om de under tiden kommer att få dagessättning.

Civilsamhällets organisationer och privatpersoner fick aldrig något andrum – för oss började flyktingkrisen när den tillfälliga lagen presenterades 24 november 2015, och den pågår än. Vi har tagit – och tar – ett enormt ansvar, både för försörjning och för hjälp med pappersarbete. Trots detta är det många av flyktingarna som far väldigt illa.

En speciell grupp är de som omfattas av den så kallade gymnasielagen. Tanken var att de

skulle gå ut gymnasiet, inom sex månader få fast jobb och därefter få permanent uppehållstillstånd. Redan innan pandemin var detta realistiskt – hur många svenska ungdomar får fast anställning direkt efter examen? I pandemi-tider var kravet än mera cyniskt. Regeringen sa först blankt nej till alla lättnader på grund av pandemin, men efter starka påtryckningar från bland annat Centerpartiet formulerade man sedan ett förslag om något uppmjukat regelverk. Förslaget röstades ned av riksdagen – bland annat av som plötsligt ändrat sig.

Tack vare civilsamhällets insatser har det ändå gått skapligt bra för många av ungdomarna. Kampanjen REDO drivs av volontärer från olika organisationer, nätverk och näringslivet, som hjälper ungdomar att hitta jobb som motsvarar kraven. I mitten på december har 1500 unga fått permanenta uppehållstillstånd. Över 1 800 personer väntar på

Asylkamp

Karin Fridell Anter

sitt beslut samtidigt som cirka 3 400 personer fortfarande går i skolan eller söker jobb.

Inför 2022 ser vi inom asylrättsrörelsen enorma utmaningar. Asylpolitiken får inte sopas under mattan utan måste debatteras och utmanas. Tusentals flyktingar behöver stöd i att hitta jobb och i att få omprövning av sina utvisningsbeslut. Under tiden måste de ha mat, kläder och tak över huvudet. Vi hoppas på ett brett och solidariskt stöd för allt detta!

Karin Fridell Anter

Karin Fridell Anter är ordförande för föreningen Stöttepelaren – stödförening för ensamkommande barn och unga: www.stottepelaren.se

Nyutkomna böcker om asylrätten

Rättssäkerheten och solidariteten – vad hände? En antologi om människor på flykt. Red. Elsrud T, Gruber S, Lundberg A. Linköpings universitet 2021. www.liu.se/forskning/asylkommissionen

Den onödiga flyktingkrisen. Rättssäkerheten, civilsamhället och flyktingarna 2015-2021. Red. Ingrid Eckerman & Karin Fridell Anter. Migra förlag 2021. www.onodigaflyktingkrisen.se

Peo Hansen: *Migrationsmyten. Sanningen om flyktinginvandringen och välfärden – ett nytt ekonomiskt paradigm.* Leopard förlag 2021.

Årets stora officiella klimathändelse 2021 blev ett fiasko. Regeringarna i väst har försökt skylla på Kina och Indien för COP26:s misslyckande. Men det var de rika kapitalistiska länderna i Europa och Nordamerika som vägrade gå med på de berättigade kraven från världens fattigaste länder, och lämnade kvar oss på väg mot en katastrof. Det skriver Sam Knights som var en av grundarna av Extinction Rebellion i London för tre år sedan.

COP26-avtalet blev ännu ett fö

När ordförandeklubban föll för sista gången vid COP26 hade den brittiske ministern Alok Sharma tårar i ögonen. ”Jag ber om ursäkt för hur denna process har utvecklats och jag är djupt bedrövad”, sa han.

Sharma gjorde rätt i att be om ursäkt, även om han angav fel skäl till det. Konferensen om klimatförändringar i Glasgow har redan beskrivits som historiens ”mest exklusiva” klimatmöte. Redan innan konferensen började förutsade aktivister att det skulle bli det ”vitaste och mest privilegierade mötet någonsin”, där tusentals människor från det globala syd inte kunde delta.

Tyvärre besannades deras förutsägelser. Tusentals människor strandsattes utan vaccinbevis. Tusentals ytterligare kunde inte komma på grund av stadens höga priser. Till sist deltog fler lobbyister för fossila bränslen på toppmötet än delegater från något enskilt land, och slutresultatet var en tydlig återspeglning av det.

De länder som är mest utsatta för klimatförändringarna krävde verkliga ambitioner vid mötet. De ville att de rika länderna skulle uppfylla sina brutna löften och gå med på att betala de förluster och skador som äger rum just nu. Deras dokument kallades ”Glasgowpakten för klimatundantagstillstånd”.

Efter två veckors hårda förhandlingar lade den brittiska regeringen fram sitt eget dokument, ”Glasgowpakten för klimatet”. Ordet ”undantagstillstånd” var slående frånvarande. Ersättning för förluster och skador hade också försvunnit.

Utvecklingsländer är vana vid sådana försvinnanden. Ord försvinner. Aktivister försvinner. Öar försvinner under vatten. Dessa försvinnanden är inte oförklarliga. De är försvinnanden som de rika länderna och deras vänner i industrin skapar.

Presidenten för önationen Palau i Stilla havet, Surangel Whipps Jr, verkade vid ett tillfälle tappa tålamodet med processen:

”Vi berövas vår framtid. Det finns ingen värdighet i en långsam och smärtsam död. Ni kan lika väl bomba våra öar istället för att utsätta oss för lidande.”

BEDRÖVAD COP26:s ordförande Alok Sharma.

FOTO TIM HAMMOND

2009 lovade de rika länderna att samla ihop en årlig fond på 100 miljarder dollar för att hjälpa utsatta länder att anpassa sig till klimatförändringarna. 12 år senare har de fortfarande inte uppfyllt detta löfte. De rika länderna säger nu att utvecklingsländerna måste vänta ytterligare 2 år innan de får de utlovade pengarna, och en stor del av finansieringen ska komma i form av otillräckliga och orättvisa lån. Storbritannien har fortfarande inte betalat det de är skyldiga. På samma sätt har USA betalat mindre än 20 procent av de pengar de är skyldiga.

Utvecklingsländerna är arga. Utan de utlovade finansieringarna kommer de att få kämpa för att skydda sina folk mot klimatet och det ekologiska sammanbrottet. Världen har förändrats på 12 år och OECD (Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling) beräknar nu att det 2030 kommer att krävas finansieringar på 6,9 biljoner dollar årligen. Men den

lilla och obetydliga summa som utlovades har ändå blivit ett hinder. Det handlar om ett brutet löfte. Än mer handlar det om rättvisa.

I Glasgow förenades utvecklingsländerna runt ett tydligt krav på att få fram medel till ”förluster och skador”. Mer än 170 utvecklingsländer som representerade mer än 6 miljarder människor stödde detta krav vid mötet.

Den första uppmaningen att ta itu med förluster och skador kom för över 30 år sedan, när små östater första gången drev på för att skapa mekanismer för kompenserande. De ville att världen skulle medge att förstörelsen redan pågick och finansiera hanteringen av klimatförändringarnas konsekvenser. För dem är inte klimatförändringar en teoretisk katastrof som utspelar sig i en okänd framtid. Det är ett verkligt och närvarande hot.

De rika länderna är ansvariga för den

stora majoriteten av utsläpp av växthusgaser, men har ändå från början varit mot att finansiera förluster och skador. Många fruktar att det ska leda till juridiskt ansvar för historiska utsläpp av växthusgaser och enorma krav på kompensation. Således har USA, Storbritannien och EU upprepade gånger gått mot krav från utvecklingsländer att skapa verktyg för att ge ekonomiskt stöd för förluster och skador.

De utvecklade länderna talade mot en rättvis utfasning av fossila bränslen och försökte förändra reglerna för klimatfinansiering. Ledaren för Climate Action Network, Tasneem Essop, sa att slutöverenskommelsen var ”ett klart förräderi från de rika länderna – USA, EU och Storbritannien – mot utsatta samhällen i fattiga länder”.

Det enda land som har givit några pengar till fonden för förluster och skador är Skottland, som har bidragit med en liten men symbolisk summa på två miljoner pund. Utvecklingsländerna försökte använda detta som en förhandlingspunkt. Offentligt verkade EU till och med att stöda förslagen. Men bakom stängda dörrar tog EU-tjänstemän parti för USA.

För sin del försäkrade den brittiska regeringen att varken det brutna löftet om 100 miljarder dollar eller kravet på ersättning för förluster och skador skulle diskuteras på konferensen. Rika länder gjorde allt de kunde för att döda förslagen, och de vann. I slutändan återstod bara ett löfte om en framtida ”dialog” om förluster och skador.

Delegaterna från utvecklingsländerna, som representerar den överväldigande majoriteten av världens befolkning, blev rasande. En liten klick mäktiga länder hade omintetgjort alla framsteg för deras viktigaste krav. Delegater turades om att uttrycka sina känslor på konferensen.

Antigua och Barbuda sa att de var ”ytterst besvikna” på bristen på handling om förluster och skador. Fiji sa att de gjorde en kompromiss om förluster och skador ”för de gemensamma handlingarnas skull”. Bhutan sa att det ”inte var vad de förväntade sig”. Bolivia pekade på att

STEPHEN & HELEN JONES

Örräderi mot klimaträttvisan

de utvecklade länderna upprepade misstag från förr:

”Vi vägrar att fångas i koldioxidkolonialism. Utvecklade länder kommer att fortsätta att använda en koldioxidbudget som tillhör utvecklingsländerna och det är inte rättvist.”

Då började USA och EU läxa upp utvecklingsländerna för att de uttryckte sitt missnöje. USA:s representant John Kerry sa till konferensen att den inte skulle låta det perfekta bli det godas fiende: ”Om det är en bra förhandling så blir alla obekväma till mods, och det här var en bra förhandling.” Det är förstås skillnad mellan det som USA är obekväma till mods över – nämligen att betala sina skulder – och det som exempelvis delegaten från Gabon kände, vilket var ”en fråga om liv och död”.

EU-tjänstemän slog an en liknande ton: ”Vi är bara i början av det som behöver göras om förluster och skador”, sa Frans Timmermans, och slog näven i bordet, ”men döda för guds skull inte det här tillfället genom att kräva mer text.” Hur vågar utvecklingsländerna kräva konkreta förslag om förluster och skador, hävdade han envist, i motsats till den meningslösa dialog som de utlovades.

Timmermans följdes av delegaten från Maldiverna, Shauna Aminath, som påminde honom att det ”som verkar balanserat och pragmatiskt för andra parter inte kommer att hjälpa Maldiverna att anpassa sig i tid”. Medan Timmermans talade om framtida generationer, sa Aminath, ”handlar det för oss om överlevnad nu”.

Det är en deprimerande välbekant rutin. I själva verket följer dessa toppmöten ett mycket likartat manuskript. Först kommer en skur av rubrikskapande kungörelser från världens ledare. De flesta är helt meningslösa, men media ger i alla fall mycket beröm till det hela.

Sedan slår de utvecklade länderna och utvecklingsländerna fast sina motstridiga prioriteringar. Pressen ignorerar i allmänhet de sistnämnda. Vanligtvis förekommer sedan stora protester utanför

konferensen. En del journalister gör sig omakommet att komma dit, men de flesta gör sitt bästa för att förbise dem.

Halvvägs genom konferensen kan en miljardär framträda och lova att ge bort en liten del av de pengar han undviker i skatt. Media kommer att bli mycket upphetsade över det, och de kommer plikttröt att glömma bort protesterna.

Mot slutet av konferensen kommer talen alltid att övergå i kaos, innan de utvecklade länderna oundvikligen lämnar mötet som vinnare, och utvecklingsländerna tvingas ”anta kompromissen”. Slutligen hittar de utvecklade länderna en syndabock. Media rapporterar det de blir tillsagda om, och alla reser hem lyckliga. Ja, alla som räknas.

Vid COP26 gav de rika länderna Kina och Indien skulden. När förhandlingarna närmade sig slutet lade Indien fram ett nytt ändringsförslag, och försökte ändra orden om ”utfasning” av kol till ”fasa ner” kol. Jag vill klargöra att det var fel att göra det.

Men den skandal som omgav det var också helt påhittad. Indien hade tillkännagivit sin avsikt att göra denna förändring redan dagen innan. Det var inte, som media rapporterade, en fullständig överraskning för alla inblandade.

Storbritannien hade koncentrerat sig på kol under toppmötet – ett bränsle som många utvecklingsländer fortfarande är beroende av. Först ville den brittiska regeringen uppmana alla parter att ”skynda på utfasningen av kol och subventionerna av fossila bränslen”. Indien föreslog att det skulle ändras till ”att alla fossila bränslen ska fasa ut, speciellt av de utvecklade länderna”.

De brittiska regeringstjänstemännen avvisade ändringsförslaget. De ville inte ta med tal om olja och gas, eller om rättvisa. En rättvis utfasning av fossila bränslen skulle ha lagt bördan för utsläppsminskningar på USA och andra rika länder, vilket deras förhandlare ansåg vara oacceptabelt.

Var Indien och Kina det största problemet på konferensen? Några timmar efter

att konferensen hade slutat bröt Australien med ett av de viktigaste åtagandena i avtalet, och vägrar att se över sitt mål till 2030. Samtidigt vägrade USA att ansluta sig till en allians av regeringar med planer på att avsluta olje- och gasproduktionen.

Bara några dagar efter klimatmötet förbereder sig Joe Biden nu i själva verket för att hålla en av de största försäljningarna av arrenden för olje- och gasutvinning till havs i USA:s historia. För sin del har Storbritannien planer på ett nytt oljefält i Nordsjön och överväger fortfarande att öppna sin första nya kolgruva på 30 år. Ändå uppmantras vi fortfarande att skylla på Indien och Kina.

Medieföretag i väst är bara alltför glada över att fortsätta med denna farliga fars. På mötets första dag berättade Rupert Murdochs *Sun* om planen redan på förhand: ”Om COP26 inte lyckas få till stånd förändringar bör Kina, Ryssland och Indien få skulden.” Murdoch har förstås varit en av de mest aktiva klimatförnekarna på flera kontinenter. Den här veckan följde en annan av Murdochs

tidningar, *Sunday Times*, den på förhand fastslagna linjen: ”Indien och Kina vattnar ur löften”.

Dagen efter toppmötet höll Boris Johnson en presskonferens i Downing Street. Journalisterna frågade flera gånger Johnson om det ögonblick då ”fasa ut” ändrades till ”fasa ner”. En frågade till och med: ”Tycker du att Kina och Indien har svikit de länder i världen som är mest utsatta för klimatförändringarna?” Men ingen nämnde vilka krav dessa länder verkligen hade ställt, eller att regeringar som Johnsons hade vägrat gå med på dem. Det nämndes inget om förluster och skador och inget om klimatfinansiering, och ingen verkade bry sig om konferensens verkliga misslyckanden.

Men vad spelar allt detta för roll? Vi är fortfarande på väg mot ett katastrofalt sammanbrott för klimatet. De löften som avgavs i Glasgow för de närmaste tio åren utgör mindre än 25 procent av det som krävs. Istället för 1,5 grader pekar det fram mot katastrofala 2,4 graders upphettning. Bara en femtedel av IPCC:s vetenskapliga experter förväntar sig att världen kommer att uppfylla Parisöverenskommelsen. Bara 4 procent tror att 1,5 grader fortfarande är möjligt.

Om det har kommit något ur denna konferens som skulle kunna fylla oss med hopp, så är det de hundratusentals människor som demonstrerade på Glasgows gator. Fackföreningsmedlemmar gick hand i hand med ursprungsledare och klimataktivister gick jämte konferensdeltagare.

För att undvika en katastrof måste vi bygga ett alternativ till den globala kapitalismens trasiga system. Som Ta’Kaiya Blaney, en 12-åring från Sliammon First Nation sa: ”COP26 är en show, en illusion som har skapats för att rädda de kapitalistiska ekonomierna. Jag kom inte hit för att fixa dagordningen. Jag kom hit för att störa den.”

Sam Knights

Tidigare publicerad i Jacobin magazine
Översättning: Göran Källqvist

” De löften som avgavs i Glasgow för de närmaste tio åren utgör mindre än 25 procent av det som krävs. Istället för 1,5 grader pekar det fram mot katastrofala 2,4 graders upphettning.”

Årets 25 bästa album

2021 har på många sätt varit ett år präglad av efterdyningarna efter 2020 års katastrofer och kriser. Detta gäller också musiken. Pandemins isolation, hårda ekonomiska och kulturella villkor, men också den efterlängtdade glädje som uppstod när livemusik och turnerande plötsligt blev möjligt igen, har gett våra musiker en hel del erfarenheter att bearbeta till nya mästerverk. Här kommer en definitiv lista över årets 25 bästa album. Slit den med hälsan.

1-10

ett slags instrument, som kan tränas och finslipas för att nå musikaliska höjder. Eller så pratar vi om rösten som berättelse, som ett slags vittnesmål. Man kan tala om att få sin röst hörd, eller om att ge röst. Här ger rösten oss tillgång till erfarenheter och känslor

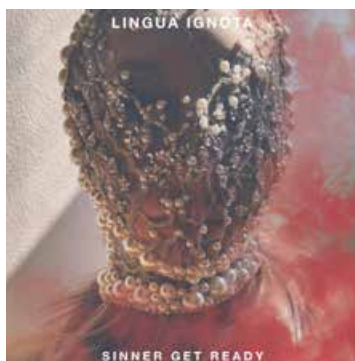
TURNSTILE – *Glow On*

I grund och botten är Turnstile inget annat än ett hardcoreband från Baltimore. Denna snabba sammanfattning kan tyckas ge en fingervisning om hur bandet låter, men låt er inte luras. Turnstile tar nämligen hardcorepunk till nya höjder – och inte heller genom att dra snabbheten eller tyngden till sin spets, som så ofta görs inom extremare musikgenrer. Snarare bejakar de genrens emotionella och kollektiva kärna, som trots dess stundtals råa uttryck i grund och botten kretsar kring delade upplevelser och delad glädje. Genom att länka samman denna känslomässiga bas med ett viktigt budskap mot toxisk maskulinitet lyckas de med något väldigt sällsynt – att få hardcore att kännas spännande och intressant igen. På deras förra skiva – *Time and Space* – urskönjdes gränserna till detta projekt, men på ett vis som ännu inte var helt fulländat. Låtskrivandet och melodierna var tilltalande, men ännu inte helt färdigslipade. Detta har de istället lyckats med på *Glow On*. Genom att blanda en fullständigt genomhåll och blytung hardcoreestetik med drömpop, shoegaze, latinska rytmer och R&B, bland annat i samarbete med Dev Hynes (även känd som Blood Orange), skapas ett totalt bejakande av kollektivt upplevd glädje och kamplust – något som dessvärre saknats många av oss under pandemin. Därför är *Glow On* årets bästa skiva.

LINGUA IGNOTA – *Sinners Get Ready*

När vi pratar om röst pratar vi allt som oftast om en av två saker. Antingen om rösten som ljud. Det vill säga om rösten som

från historiens djup, och kan därmed också användas för byggandet av solidaritet, stöd, eller politisk handling. På Lingua Ignotas *Sinners Get Ready* finns det ingen skillnad, inget glapp, mellan dessa två förståelser av rösten. Hennes stämma och musik – stundtals häpnadsväckande vacker, stundtals förkrossande brutal, ofta manipulerad eller skiktad – är ett direkt, oförmedlat vittnesmål om mäns våld och den förkrossande utsatthet som det skapar. Det renodlade musikaliska uttrycket står i direkt tjänst till det förmedlade vittnesmålet, och vice versa. Trots den sparsmakade instrumenteringen – utöver rösten mestadels bestående av orgel, piano, och slagverk – handlar det alltså knappast om *easy listening*. På sex lika förtrollande som förgrymmade spår, förenade av ett fragmentariskt och brutalt narrativ utsmyckat med religiöst, närmast puritanskt, bildspråk, ger Kristin Hayter oss ett på flera plan härresande konstverk som saknar motstycke. Detta är #MeToo utanför ledarsidor och namnlistor – ett vittnesmål som direkt förmedlar utsatthetens sorg, hat, och hämndlust. *Not for the faint of heart*.

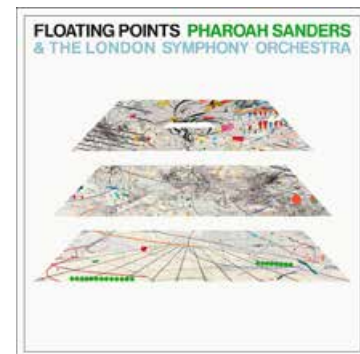
SQUID – *Bright Green Field*

De senaste åren har mycket uppmärksamhet än en gång riktats mot den brittiska indie-scenen. Denna gång handlar det dock om något verkligen nyskapande – inte om en ny generation trötta Clash- eller Oasis-kopior som så många gånger förr. Nu tycks det snarare röra sig om att förena post-punkens excentricitet och subversion med artrockens konstnärliga ambitioner och virtuositet. Squid har befunnit sig i frontlinjen för denna tendens (liksom Dry Cleaning och Black Midi som också förekommer på denna lista). Med sin debut *Bright Green Field* har de också producerat den blommande scenens mest framstående dokument/monument hittills. Det är tekniskt, svårt, och artsy, men aldrig för sakens skull, utan snarare för att tjäna musikens högre syfte – att skapa långtgående och utmanande musikaliska uttryck för samtidigt desperata och alienerade katastroftillstånd. Med malande rytmer, distade gitarrslingor, maxade crescendon, kryptiska texter, stiluttryck från dub, krautrock, jazz, funk, och noiserock, ger Squid oss en bild av dagens förvirrade och prekära kapitalistiska helvete. Med referens till J.G. Ballard sjunger de: "On Concrete Island, I wave at the businessman. On Concrete Island, well, I hope my dinner is warm. On Concrete Island, well, I've been far too long. I go from pharmacy to pharmacy, and from the shop to the floor. He says, 'it's time you don't get back' from the other side of the wall".

DRY CLEANING – *New Long Leg*

Som tidigare nämnt så har en ny våg av nyskapande postpunk sköljt över den brittiska indie-scenen. Även *Dry Cleaning* utgör ett av de främsta namnen här. De utgör dock ett undantag från den virtuositet som dominerar den nya vågen. *Dry Cleaning* behöver inte polyrytmik eller pentatoniskt finlir för att uppnå stordåd. De jobbar istället med intressanta, men enkla, kontraster – mellan lakonisk sång och Lords of the New Church-liknande punkkomp, mellan dissonans och melodi, mellan trygghet och kaos – som skapar en överraskande ljudbild som är lika impressionistisk som den är tung.

PHAROAH SANDERS, FLOATING POINTS, LONDON SYMPHONY ORCHESTRA

– *Promises*

På *Promises* skapar Floating Points i samarbete med jazzlegendaren Pharoah Sanders och London Symphony Orchestra en syntes av minimalism och maximalism. I en symfoni bestående av nio delar expanderas en kort sekvens på sju toner gradvis till ett rörande och mångfacetterat drömlandskap, i huvudsak kretsandes kring Pharoah Sanders målande och fria saxofonsolon.

ÅRETS OPINIONBILDARE:

Med reportaget och intervjun i DN 9 december lyckades miljardärerna och Internationella engelska skolan-grundarna paret **Barbara** och **Hans Bergström** göra mer för att sätta frågan om vinster i skolan på dagordningen än år av mobilisering, faktsäckad idédebatt och aktivism från vänstern. Bra jobbat!

Hardcorebandet Turnstile som bildades i Baltimore 2010 släppte årets bästa platta enligt Ludvig Sunnemark-

VIAGRA BOYS – *Welfare Jazz*

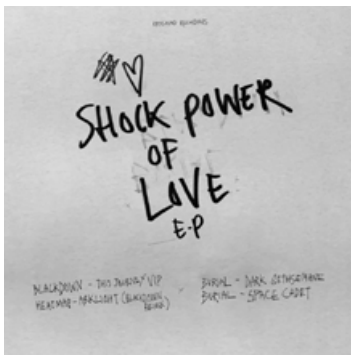
Amfetamin, elektronikprylar och tracksuitbrallor tycks ständigt omgärda Viagra Boys musik. På denna platta transformeras dock detta bildspråk till en berättelse om förnyelse, för såväl bandet som skivans protagonist.

Med influenser från punk, krautrock, noise, techno, glam-rock, country, blues, och allt däremellan, vävs plattans låtar samman till ett förvånansvärt sammanhängande narrativ om en mans resa från destruktivitet till kärlek.

THE BUG – *Fire!*

Om Lee 'Scratch Perry' (R.I.P.) och Skepta hade fått i uppgift att göra soundtrack till en becksvalt dystopisk eller post-apokalyptisk science-fictionfilm hade det antagligen låtit ungefär som The Bug's grymma *Fire!*. Dub möter grime möter industrimusik i en fuktig bunker samtidigt som världens undergång tycks pågå utanför.

BURIAL & BLACKDOWN – *The Shock Power of Love EP*

"We must shock this nation with the power of love!" lyder samplen som dyker upp cirka sex minuter in i Burial's *Dark Gethsemane*. Och den smygande, otåliga basmusiken förvandlas snabbt till ett subversivt glädjebudskap. Burial (och på denna skiva även hans samarbetspartner Blackdown) har en otrolig förmåga att förmedla känslan av platser – alltifrån skumma nattklubbar till melankoliska nordengelska nattbussar till politiska väckelsemöten. Skivan består bara av fyra låtar, men tar en till mångdubbelt fler platser än de flesta tolvspårsskivor.

LOST GIRLS

– *Menneskekollektivet*
Svårkategoriserad, självdekonstruerande electronica signerad Jenny Hval och Håvard Volden. Suggestivt, drömskt, löst i kantonerna, men också malande och dansant. När analoga instrument eller röster då och då smyger fram ur den malande elektroniken uppstår magi, nästan transcendens.

Rest in Power.
Lee Scratch Perry 1936-2021

SLANT – *1*

Ibland krävs det inte mer än en samling riktigt jävla dugliga punkrökare för att platsa in på en albumtopplista. Sydkoreanska Slants hardcore är välskriven och energisk, med refränger lika medryckande som de mest kommersiella poplåtar. Fans av alla sorters rockmusik – inte bara punkare – bör kolla in denna debutplatta.

Ludvig Sunnemark

11-16

LIQUIDS – *Life is Pain Idiot*

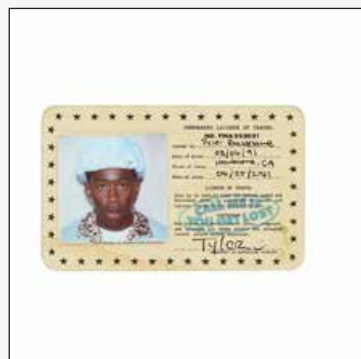
SAULT – *Nine*

TAQBIR – *Taqbir EP*

MDOU MOCTAR – *Afrique Victime*

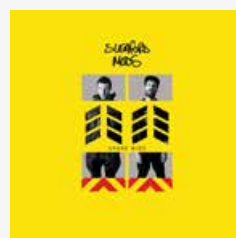

TYLER THE CREATOR – *Call Me If You Get Lost*

HEDVIG MOLLESTAD – *Tempest Revisited*

16-25

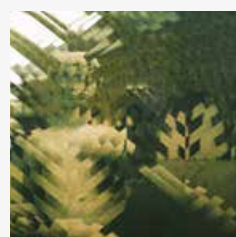
SLEAFORD MODS – *Spare Ribs*

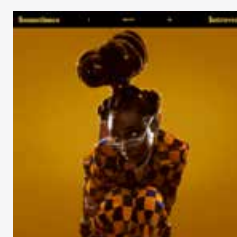
RICHARD DAWSON & CIRCLE – *Henki*

RUTH MASCELLI – *A Night at the Baths*

MANDY, INDIANA – *... EP*

LITTLE SIMZ – *Sometimes I Might Be Introvert*

AMYL AND THE SNIFFERS – *Comfort To Me*

BLACK MIDI – *Cavalcade*

GNOD – *La Mort Du Sens*

KASPER MARROTT – *Full Circle*

ÅRETS YRKE: **BARNMORSKA**

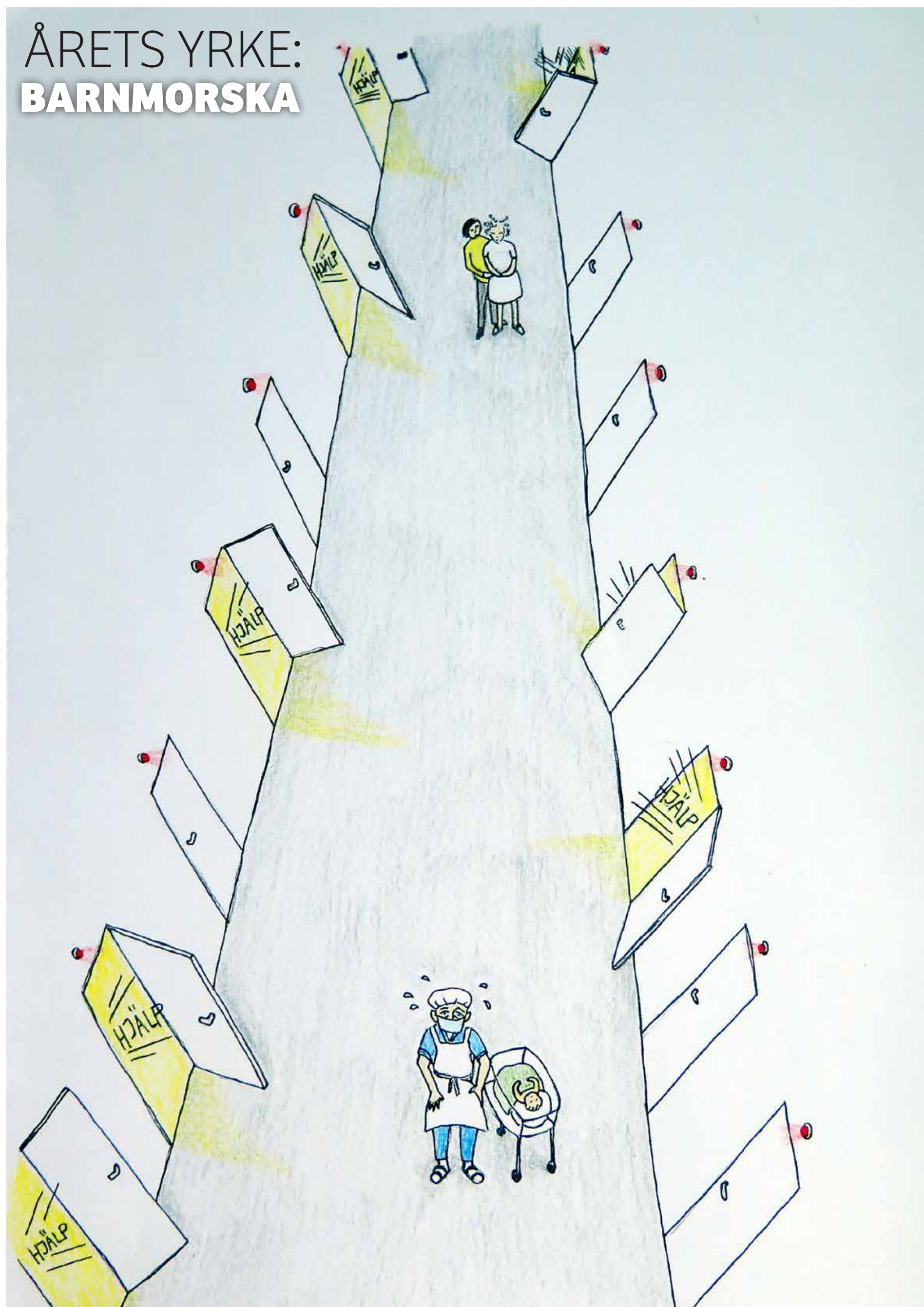

ILLUSTRATION: EMMA LUNDSTRÖM

FOTO: VÄNSTERPARTIET. INFÄLLD BILD: PER ÅHLIN/PENNIFILM

Ring ut Tyko Jonssons överstepräster

Lika säkert som att stora delar av svenska folket följer Karl-Bertil Jonssons försök till lite omfördelning från rika till fattiga på julafton, lika säkert ängslas borgerlighetens överstepräster över några gram antikapitalism i budskapet. Nu senast nationalekonomerna Lars Jonung och Daniel Waldenström över en helsida i Dagens Nyheter just på julafton.

Som högerregeringen Carl Bildts förste ekonomiska rådgivare under privatiseringsvågens nyliberala 1990-tal gör Jonung inte oväntat gemensam sak med Karl-Bertil grymme fader som "nära en kommunist" vid sin barm. "När Karl-Bertil konfiskerar de rikas julklappar brister han i respekt för den privata äganderätten", anklagar Jonung och Waldenström och ser en rak linje från "den överspände tonåringens brist på kunskap om välståndets drivkrafter" till de "kommunistiska våldsdiktaturer som plågat världen". Det är inte "godhet" som lyft vanliga löntagare ur fattigdom under efterkrigstiden, utan kapitalismens ekonomiska tillväxt, är budskapet. Därför är statens viktigaste funktion att upprätthålla den privata äganderätten, själva "grunden för marknadsekonomi och den liberala demokratiens existens".

Att reducera statens viktigaste funktion till Tyko Jonssons "den är ju min", är förstas träffande i marxistisk mening om staten som kapitalets och den borgerliga ägarklassens verktyg. Men att just den repressiva klassfunktionen skulle varit alla goda gåvors givare av bättre levnadsvillor och demokratiska fri- och rättigheter kan kännas en aning svårsmält för de folkmiljarder som lever i kapitalistiska hel- och halvdiktaturer (typ Kina

idag eller fascismens igår för att nämna de värsta) och fasar inför massfattigdom och klimatkatastrofer i profitjaktens spår. Att denna jakt varit en hänsynslös ekonomisk motor bakom "tillväxt" i kapitalistisk mening, analyserade Marx hundrafemtio år före Jonung. Men också hur genom social kamp – klasskamp – jaktens följder kunde begränsas och produktionsresultaten erövrats och fördelas mer jämlikt. Bland annat just genom de av Jonung, Waldenström och Tyko Jonsson så avskydda "konfiskationerna". Men då inte i form av Karl-Bertilens enskilda "tomteblöss av vänlighet" utan som tvingande samhällsprojekt med beskattning, regleringar och omfördelningar.

Det är den historien, om solidariska motkrafter mot kapitalismens profitmaskineri och ojämlikhet, som antyds av Tage Danielsson på julaftonskvällen – och som framtvängde drägligare levnadsvillkor för gattflickan Beda Larssons och den medellöse Harald Ljungströms barn eller änkan Blomqvists barnbarn.

Att landets främsta liberalkapitalistiska tidningsdrake höjer Tyko Jonssons fana i skyn hör även det till julens klagande budskap - när vi i dagarna ringer ut det gamla året med "lög-nens makt, bekymren, sorgerna och nöden" och "ringer den frusna tiden åter varm."

Håkan Blomqvist

Håkan Blomqvist höll nyss en digital historisk stadsvandring i Karl-Bertil Jonssons spår. Se den i *Studio V Julspecial*: <https://fb.me/e/ObXBfHFE> (eller sök på "Studio V Julspecial" på facebook.)

The Only Way Is Up!

En grupp fysiker i Tyskland lyckades för nio år sedan skapa gas med en temperatur under den absoluta nollpunkten. Tidigare har noll Kelvin (- 273,15 grader Celsius) setts som den lägsta möjliga temperaturen.

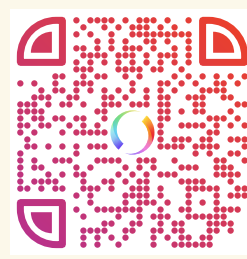
Ännu har vi inte sett någon handfast användning för denna gas, men nya exotiska kvantmaterial hägrar, liksom också en möjlig lösning på en kosmologisk gåta om vad den mörka energin som töjer ut hela universum är för något. Gasen kan även kopplas till andra bisarra företeelser, som negativt tryck eller maskiner som har en effektivitet på över 100 procent.

Här på Internationalens redaktion finns det inget negativt tryck, och vi är inga maskiner med effektivitet över 100 procent. Lyckligtvis kan insamlingsresultatet heller inte falla under noll. Det finns bara en riktning för 2022 års insamling:

Som Yasmin Evans sjöng 1988 under artistnamnet Yazz: "The Only Way Is Up!"

Supporta Intis!
PG 67 82 72 - 6
SWISH: 123 539 30 53
Årets resultat hittills är

0:-

Socialistisk Politik vill avskaffa kapitalismens fåtalsmakt, där kortsiktig vinst för några få går före allt annat. Vi verkar för ett socialistiskt samhälle där storföretag, banker och naturresurser ska ägas gemensamt och skötas demokratiskt med hänsyn till de ekologiska ramar naturen ger.

För att genomföra denna ekosocialistiska inriktning måste vi bygga ett samhälle med demokratisk och jämlik självförvaltning utan privilegier eller fallskärmsavtal. Bara en grundlig samhällsomvandling kan lösa planetens ödesfrågor: den globala uppvärmningen, miljöförstörelsen, kriget och den extremt ojämna fördelningen av resurser mellan människor i världen. Vi har bara en planet – det kräver internationell solidaritet.

För att ta några steg mot detta idag krävs det enhet, sammanhållning och kamp för gemensamma intressen mellan alla delar av den breda arbetarklassen. Fackföreningarna måste vara demokratiska och slåss både för sina medlemmar och för dem som står utan jobb. Vi är feminister; sexism och förtryck av HBTQI-personer måste bekämpas. Vi är anti-rasister, bekämpar nationalism och högerextremism samt de imperialistiska krigen för olja och herravälde.

Socialistisk Politik är en socialistisk inspirationskälla, öppen för medlemmar i övriga vänstern. Socialistisk Politik är ansluten till Fjärde Internationalen som samlar socialister och revolutionärer på alla kontinenter.

Socialistisk Politik
Box 7043, 402 31 Göteborg
PlusGiro: 678168 - 6

www.socialistiskpolitik.se

E-post:
socialistiskpolitik@gmail.com

Skype:
sp_sverige

Socialistisk Politik
kampfond Pg. 39 69 1-1

STÖDPRENUMERATION PÅ INTERNATIONALLEN!

Ja tack! Jag vill betala mer för att få Internationalen varje vecka!

- Helår (ord. pris 365 kr)
- Halvår (ord. pris 190 kr)
- Kvartal (ord. pris 99 kr)
- Provmånad 50 kr
- Autogiro (ord. pris 33 kr/mån)

Jag betalar istället:

Min adress är: (Vänligen texta)

Namn:

Adress:

Postadress:

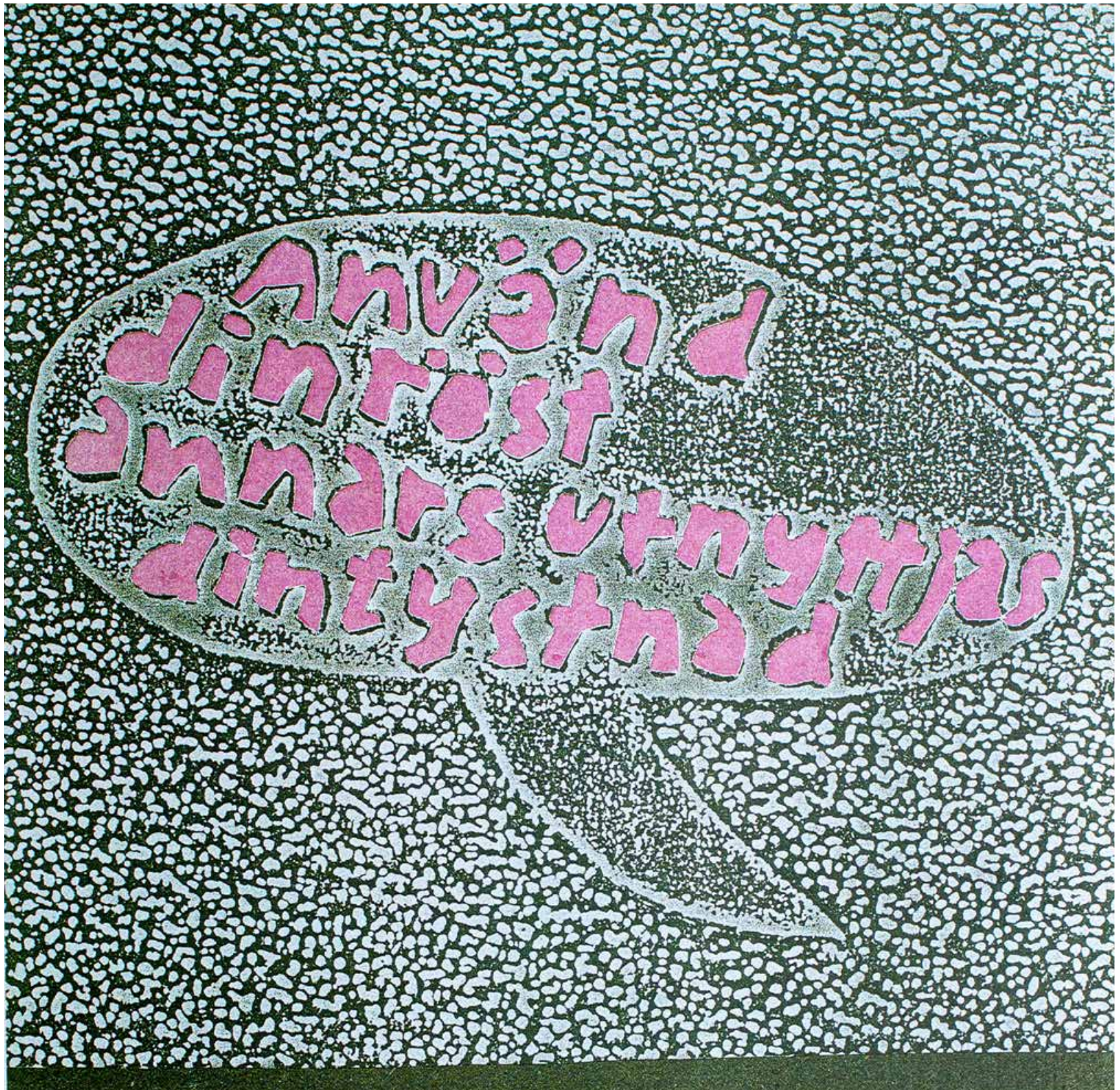
Telefon:

E-post:

Veckotidningen
Internationalen
Svarspost
Kundnummer:
20286936
402 31 Göteborg

Vill du inte klippa i tidningen? Ring 0722 48 87 46 eller eposta pren@Internationalen.se

GOTT NYTT ÅR

Använd din röst 2022!